

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce

EUROFIN-IMC, s. r. o., IČ: 634 76 916
se sídlem Příkop 843/4, Zábřovice, Brno
zastoupen Mgr. Jakubem Cupákem, advokátem
se sídlem Pražákova 1008/69, Brno

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2020, č. j. MZP/2020/560/217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 29. 11. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/12362 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“ či „rozhodnutí ČIŽP“), a to ve výroku v části I. tak, že je žalobce vinen tím, že:

(1) nakládal s odpady v zařízení (na místě), které nebylo k nakládání s odpady určeno podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech v platném a účinném znění (dále jen „zákon o odpadech“). Žalobce v období od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018 (dále též „rozhodné období“) uložil na pozemky v k. ú. Němčičky parc. č. 1041, 1042, 1043, 1306 (vše ostatní plocha) – dále jen „lokalita“ odpady kategorie ostatní: zeminu v množství 218 908,51 tun, směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek kat. č. 17 01 07 v množství 9 523,66 tun, cihly kat. č. 17 01 02 v množství 2,33 tun, a to za účelem provedení terénní úpravy. Jednalo se celkem o 228 434,5 tun odpadu. Terénní úprava na lokalitě nebyla v té době povolena podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech ani podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“). Výše popsáním jednáním žalobce porušil § 12 odst. 2 zákona o odpadech ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku, kde je uvedeno, že s odpady lze nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Žalobce tak spáchal přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech;

(2) jako oprávněná osoba, která nakládala v roce 2017 s odpady, nezaslal do 15. února 2018 pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů na Magistrát města Brna, a to podle § 82 odst. 3 zákona o odpadech ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku, prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí (ISPOP). Žalobce je oprávněnou osobou –provozovatelem mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů (IČZ: CZB01398) na základě rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 1. 6. 2016, č. j. JMK 82394/2016 (s platností do 30. 6. 2021). Inspekce dne 30. 4. 2019 z databáze žalovaného zaslaných hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2017 zjistila, že žalobce v roce 2017 nakládal s odpady, a to: a) 3 subjekty (HABAU CZ s. r. o., IČ: 26041782, Alstec s. r. o., IČ: 29277515, REMEX CZ, a. s., IČ: 60201088) vykázaly žalobce (a jeho mobilní zařízení IČZ: CZB01398) ve svých hlášeních jako osobu, která od nich převzala odpady kategorie ostatní (celkem 2 341,067 tun odpadu kat. č. 17 01 07 směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek; 2 614,01 tun odpadu kat. č. 17 03 02 asfaltové směsi; 14 825,9 tun odpadu kat. č. 17 05 04 zemina a kamení); (b) 4 subjekty (PÍSKOVNÝ MORAVA spol. s r. o., IČ: 26041782; Kaiser servis, spol. s r. o., IČ: 26274906; Alstec s. r. o., IČ: 29277515; PÍSEK ŽABČICE spol. s r. o., IČ: 60726041) vykázaly žalobce (a jeho mobilní zařízení IČZ: CZB01398) ve svých hlášeních jako osobu, která od nich převzala odpady kategorie ostatní (celkem 1 461 tun odpadu kat. č. 17 01 07; 3 102,31 tun odpadu kat. č. 17 03 02; 6 755,52 tun odpadu kat. č. 17 05 04). Nezasláním hlášení o nakládání s odpady za rok 2017 žalobce porušil povinnost stanovenou § 39 odst. 2 zákona o odpadech ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku, kde je uvedeno, že oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce

s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Tím žalobce spáchal přestupek podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku. Za shora uvedené přestupky byl žalobci dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o přestupcích“) podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, to je za přestupek podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, uložena pokuta ve výši 500 000 Kč podle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech.

A ve zbývající části (část II. výroku) žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

2. Přičemž prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným tím, že:

(1) nakládal s odpady v zařízení (na místě), které nebylo k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určeno. Žalobce totiž v období od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018 uložil na lokalitu odpady kategorie ostatní, a to zeminu v množství 218 908,51 tun; směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek v množství 9 523,66 tun; cihly v množství 2,33 tun, za účelem provedení terénní úpravy. Terénní úprava v lokalitě nebyla v té době povolena podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech ani podle stavebního zákona, čímž porušil § 12 odst. 2 zákona o odpadech a spáchal přestupek podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech.

(2) jako oprávněná osoba, která nakládala s odpady v roce 2017, nezaslal do 15. 2. 2018 pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobem nakládání s nimi a o původcích odpadů na Magistrát města Brna dle § 82 odst. 3 zákona o odpadech prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí. Žalobce je oprávněnou osobou – provozovatelem mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů, přičemž ČIŽP dne 30. 4. 2019 z databáze žalovaného zaslaných Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2017 zjistila, že obviněný v roce 2017 nakládal s odpady, a to: a) 3 subjekty (HABAU CZ s. r. o., IČ: 26041782, Alstec s. r. o., IČ: 29277515, REMEX CZ, a. s., IČ: 60201088) vykázaly žalobce (a jeho mobilní zařízení IČZ: CZB01398) ve svých hlášeních jako osobu, která od nich převzala odpady kategorie ostatní (celkem 2 341,067 tun odpadu kat. č. 17 01 07 směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek; 2 614,01 tun odpadu kat. č. 17 03 02 asfaltové směsi; 14 825,9 tun odpadu kat. č. 17 05 04 zemina a kamení); (b) 4 subjekty (PÍSKOVNÝ MORAVA spol. s r. o., IČ: 26041782; Kaiser servis, spol. s r. o., IČ: 26274906; Alstec s. r. o., IČ: 29277515; PÍSEK ŽABČICE spol. s r. o., IČ: 60726041) vykázaly žalobce (a jeho mobilní zařízení IČZ: CZB01398) ve svých hlášeních jako osobu, která od nich převzala odpady kategorie ostatní (celkem 1 461 tun odpadu kat. č. 17 01 07; 3 102,31 tun odpadu kat. č. 17 03 02; 6 755,52 tun odpadu kat. č. 17 05 04). Nezasláním hlášení o nakládání s odpady za rok 2017 žalobce porušil povinnost stanovenou § 39 odst. 2 zákona o odpadech ve znění účinném v době spáchání přestupku, kde je uvedeno, že oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Tím žalobce spáchal přestupek podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Za shora uvedené přestupky byl žalobci dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o přestupcích“) podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, to je za přestupek podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč podle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

3. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že ČIŽP provedl ve dnech 21. 3. 2019 a 29. 4. 2019 kontrolu nakládání s odpady u společnosti Twigen s. r. o., při které bylo zjištěno, že na lokalitě před 13. 12. 2018 prováděl žalobce terénní úpravy. Z žalobcem doložené evidence ukládky na lokalitu přitom vyplynulo, že žalobce v období od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018 uložil na lokalitu odpady kategorie ostatní, které převzal od různých subjektů, a to zeminu v celkovém množství 218 908,51 tun; směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek v množství 9 523,66 tun; cihly v množství 2,33 tun. ČIŽP v rozhodnutí jednotlivé konkrétní dodavatele, množství odpadu, časová období, v nichž k náozeu na lokalitu došlo, vepsal do přehledné tabulky (viz strana 3 až 4 rozhodnutí ČIŽP). Zároveň zdůraznil, že terénní úpravy na lokalitě byly povoleny až ode dne 13. 12. 2018, tudíž před tímto datem zde nemohly být zeminy ukládány v režimu „vedlejšího produktu“, jednalo se tak o odpad. Připustil, že z doložených dokladů (rozborů) o kvalitě odpadů, které žalobce přijal a uložil v roce 2018 na lokalitu, je zřejmé, že byly vyhovující. K poukazu žalobce, že ke skladování odpadu využil ostatní plochu na lokalitě ve vlastnictví či nájmu společnosti Twigen s. r. o., která zde měla povolenou mezideponii materiálu, uvedl, že si vyžádal daný dokument od Krajského úřadu Jihomoravského kraje pod č. j. JMK 122740/2015, přičemž zjistil, že se jedná o závazné stanovisko, upravující možnost umístění dočasné mezideponie na pozemcích, které však nejsou pozemky spadající do lokality. Taktéž ČIŽP na stranách 5 až 6 rozhodnutí popsal svá zjištění učiněná z databáze žalovaného týkající se zasílaných hlášení o produkci a nakládání s odpady [viz výroková část pod bodem (II.)], z čehož dovodil, že žalobce nezaslal do 15. února 2018 (jako provozovatel mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů v roce 2017) zákonem stanovené hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2017 na Magistrát města Brna. Následně konstatoval, že uvedeným jednáním žalobce porušil § 39 odst. 2 zákona o odpadech, čímž spáchal přestupek podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. ČIŽP za dané přestupky žalobci uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč za přestupek nejprísněji trestný, což je přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech. Odpovědnost za oba přestupky byla posouzena dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích podle zákona o odpadech v době spáchání přestupků, tj. účinného v době od 1. 1. 2018 do 28. 2. 2019, když současně dospěl k závěru, že pozdější znění zákona o odpadech není pro žalobce příznivější. Při stanovení výše pokuty vzal ČIŽP v úvahu jako přitěžující okolnost to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty více přestupků; byl porušen zákonem chráněný zájem v oblasti životního prostředí, neboť žalobce jejich spácháním ohrozil životní prostředí. Povinnost nakládat s odpady jen na místě k tomu určeném byla zákonodárcem stanovena v zájmu ochrany životního prostředí. Přesné vymezení samotného zařízení/místa, stanovení odpadů a jejich množství, které je možné využívat, jejich vlastnosti a konkrétní způsob nakládání s nimi, jež jsou schváleny rozhodnutím správního orgánu, jsou důležitým prostředkem a nástrojem pro prevenci ohrožení životního prostředí, popř. pro omezení rizik pro životní prostředí plynoucích z provozu takového zařízení. Jedná se o významný správní úkon, jímž stát garantuje ochranu práv občanů na zdravé životní prostředí, reguluje procesy nakládání s odpady a získává přesnou aktuální informaci o relevanci různých opatření vztahujících se k zajištění ochrany životního prostředí. ČIŽP odmítl obranu žalobce, že při ukládání odpadu na lokalitu měl legitimní očekávání o úspěšnosti správních řízení o povolení projektu terénních úprav na lokalitě. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce započal s ukládáním odpadu již v únoru 2018, avšak o vydání příslušného územního rozhodnutí pro lokalitu bylo požádáno dne 3. 1. 2018 a o udělení souhlasu k provozování zařízení podle zákona o odpadech na lokalitě bylo požádáno až dne 28. 11. 2018. ČIŽP shrnul, že

pokud neměl žalobce terénní úpravy na lokalitě zákonem povoleny, nebylo lze je zde ukládat. Jako přítěžující okolnost ČIŽP hodnotil, že žalobce uložil na lokalitu odpady kategorie ostatní ve velkém množství. Jednalo se o odpadní zeminu v celkovém množství 218 908,51 tun + odpad kat. č. 17 01 07 směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek v množství 9 523,66 tun + odpad kat. č. 17 01 02 cihly v množství 2,33 tun (celkem tedy 227 434,5 tun). ČIŽP vzal v potaz i délku protiprávního jednání (od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018), neboť před vydáním povolení k terénním úpravám bylo k prosinci 2018 na lokalitě uloženo více než cca 200 000 tun odpadu. Naopak jako polehčující okolnosti ČIŽP hodnotil, že při namátkové kontrole kvality odpadů uložených protiprávně na lokalitu byly žalobcem doloženy vyhovující rozbory, a rovněž tak že terénní úprava na lokalitě je již řádně povolena a že žalobce s ČIŽP spolupracoval. K porušení ohlašovací povinnosti ČIŽP uvedl, že povinnost hlásit každoročně množství a druh odpadů, se kterými žalobce nakládal, byla upravena zákonodárcem s ohledem na ochranu životního prostředí. Každoroční hlášení považoval za jeden z elementárních a významných požadavků legislativy, jehož prostřednictvím získává přesnou aktuální informaci o relevantnosti různých opatření vztahujících se k zajištění ochrany životního prostředí. Smyslem podávání hlášení je předávání informací o nakládání s odpady, které jsou mj. podkladem žalovaného pro zpracování údajů za celou ČR a prostředkem pro transparentní sledování toků a nakládání s odpady. Opět byla jako polehčující okolnost hodnocena aktivní spolupráce žalobce s ČIŽP, neboť žalobce doložil požadované doklady včetně vedené evidence odpadů uložených na lokalitu a doklady k jejich kvalitě. Po zvážení všech shora uvedených polehčujících i přítěžujících okolností dospěl ČIŽP k názoru, že přiměřenou bude v dané věci uložení pokuty ve výši 2 % zákonného limitu.

4. Žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a své rozhodnutí odůvodnil tak, že shodně s ČIŽP dospěl k závěru, že se žalobce dopustil obou prvostupňovým rozhodnutím vytýkaným pochybením. Odvolací námitku žalobce, že se ČIŽP neorientoval v jím předložených dokladech, čímž špatně určil rozsah uloženého odpadu na lokalitu, žalovaný odmítl s poukazem na to, že ČIŽP z žalobcem předložených dokladů (evidence ukládky na lokalitu – nazvanou Bratčice) správně zjistil, že ve dnech od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018 uložil na lokalitu odpady kategorie ostatní, které převzal od různých subjektů, v množství 228 434,5 tun. Žalovaný upozornil, že žalobce sám v odvolání připustil, že mohlo dojít k uložení odpadu na pozemky, kde terénní úpravy nebyly povoleny; nicméně toto připustil jen v množství do 500 tun. A ve vyjádření k oznámení o zahájení řízení ze dne 23. 9. 2019 žalobce zjištěné množství (228 434,5 tun) uloženého odpadu na lokalitu ani nerozporoval. Žalovaný zdůraznil, že podstatným v dané věci není přesné množství uloženého odpadu na lokalitě, nýbrž to, že odpady byly na lokalitu fakticky uloženy, aniž k tomu měl žalobce potřebné oprávnění. K výtce žalobce ohledně stanovení nepřiměřeně vysoké pokuty ze strany ČIŽP žalovaný posuzoval, zdali nedošlo v dané věci k porušení zásady legitimního očekávání (kdy porovnával odvoláním napadené rozhodnutí např. s rozhodnutími vydaným pod č.j. ČIŽP/46/OOH/SR01/1301292.005/13/BHM, č. j. ČIŽP/47/2018/5136). Poté dospěl k závěru, že v daném případě lze přistoupit ke snížení pokuty, a to z několika důvodů. Jednak je lokalita umístěna v bývalé pískovně Bratčice, a jsou zde (nyní oprávněně) prováděny terénní úpravy v souvislosti s budoucí výstavbou, což svědčí o tom, že dopady do okolí jsou minimalizovány již samotným umístěním lokality. Taktéž vzal žalovaný v potaz, že v době výkonu kontroly ČIŽP (od 21. 3. 2019 do 29. 4. 2019) již žalobce vlastnil příslušná povolení k ukládání odpadu na lokalitu. Žalovaný proto

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobci uloženou pokutu snížil na 1 % z maximální možné výše ukládané zákonem. Připomněl, že snížená výše pokuty nepozbyla preventivní účinek a zároveň nebude pro žalobce likvidační, jelikož z veřejně dostupných rejstříků nevyplývá, že by byl žalobce v insolventci či v úpadku.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v podané žalobě sporoval toliko výrok I. odstavce 1) žalobou napadeného rozhodnutí a související výrokovou část o uložení trestu, kdy nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z titulu závažných vad v řízení; (nedostatečně) zjištěného skutkového stavu a nesprávného správního uvážení při ukládání sankce; dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s námitkami žalobce a nepřiměřenost uložené sankce v důsledku zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“). Současně potvrdil, že proti výroku I. odstavce 2) žalobou napadeného rozhodnutí žalobu nepodává, jelikož si je vědom svého pochybení, čehož lituje.
6. Konkrétně žalobce žalovanému vytkl, že jak ve výrokové části, tak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentují obligatorní náležitosti dle § 93 zákona o přestupcích, jelikož v něm není uveden popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Byl přesvědčen, že se správní orgány měly zabývat tím, jakým způsobem k porušení zákona mělo dojít a tento způsob jednoznačně konkretizovat (časem, místem), rovněž měly zkoumat povahu daného přestupku (tj. zda šlo o přestupek trvajících, hromadný či pokračující) a zda byl dle správních orgánů spáchán jedním či více dílčími útoky a tyto specifikovat, což je podstatné pro posouzení běhu promlčecích, resp. prekluzivních lhůt. Každý jednotlivý dílčí útok pokračujícího přestupku tak měl být, dle názoru žalobce, promítnut do výrokové části i do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Namítal i nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nevypořádal jím uplatněné námitky a nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, že žalovaný v odůvodnění pouze poukázal na absenci oprávnění k uložení odpadu v dané lokalitě a poté toliko konstatoval, že množství uloženého odpadu není rozhodující. Žalobce byl přesvědčen, že takovýto závěr je nepřezkoumatelný. Co se týče námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, žalobce zdůraznil, že ve správním řízení rozporoval zjištěné množství uloženého odpadu v lokalitě. Přestože správní orgány vycházely, z jím poskytnuté orientační evidence, nesprávně z ní dovodily, že evidovaný odpad v objemu 228 434,5 tun byl uložen v lokalitě. Žalobce nespороval, že by odpad v tomto objemu přijal, odpad však byl v rozsahu nad 92% předáván přímo na externí zařízení pro uložení nebo recyklaci stavebních odpadů třetím osobám (společnosti PÍSKOVNY MORAVA spol. s r.o. v rozsahu 15 262,98 tun a společnosti REMEX CZ a.s. v rozsahu 195 147,8 tun) nebo byl předán v rozsahu 7% na povolenou mezideponii společnosti Twigen s.r.o. (deklarováno prohlášením ze dne 13. 12. 2018) a na lokalitu byl navezen až poté, kdy zde bylo povoleno rozšíření terénních úprav. Žalobce připustil, že ve zbývajícím rozsahu 400 tun mohlo dojít na hranicích se sousedními pozemky k neoprávněné ukládce odpadu na lokalitu.

8. Dále žalobce namítal, že s ohledem na nedostatečně zjištěný a nesprávně posouzený skutkový stav věci nemůže obstát ani úvaha správních orgánů o uloženém trestu. V této souvislosti zopakoval, že ve věci nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil skutku v rozsahu 228 434,5 tun odpadu. Za nesporné označil své pochybení v rozsahu 336,94 tun odpadu. Rozhodně však nesouhlasil s posouzením žalovaného, který při ukládání sankce vyšel z významné společenské nebezpečnosti přestupku spáchaného žalobcem. Pokutu ve výši 500 000 Kč považoval za vymykající se obvyklé praxi správních orgánů. V této souvislosti konkrétně poukázal na rozhodnutí o uložení pokuty společnosti Machi s.r.o., BKP Transport Group s.r.o., Telmont s.r.o., KÁMEN OSTROMĚŘ s.r.o. a podnikatele Miroslava Veselého. Navíc žalobce jím navezený odpad průběžně kontroloval, negativní dopady jeho jednání byly minimalizovány i umístěním lokality; před započítáním kontroly ČIŽP žalobce usiloval o povolení záměru rozšířit terénní úpravy v dané lokalitě. Žalobce potvrdil, že část těchto okolností vedla žalovaného ke snížení pokuty. Nicméně i tak měl udělenou pokutu za nepřiměřenou, zejména vzhledem k minimálnímu množství neoprávněně uloženého odpadu na lokalitě. Taktéž žalovanému vytkl, že při určení sankce nezohlednil, že se správními orgány spolupracoval, částečně svou vinu uznal, a že následek jeho škodného jednání byl s ohledem na pozdější získání povolení terénních úprav nulový.
9. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, vyjma výroků, kterými podanou žalobou nenapadl, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhoval moderaci pokuty uložené mu žalobou napadeným rozhodnutím.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 6. 2020 shrnul průběh správního řízení. Byl přesvědčen, že žalobce v žalobě neuvedl žádná tvrzení ohledně dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do svých veřejných subjektivních práv. Odmítl žalobcem uplatněné námitky nedostatku obligatorních náležitostí výroku žalobou napadeného rozhodnutí, naopak uvedl, že z výroku je zřejmé, jakého přestupku se žalobce dopustil, v čem spočívá jednání žalobce v rozporu se zákonem a kdy a kde byl přestupek spáchán.
11. Dle mínění žalovaného bylo v řízení prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu vytýkaných přestupků. K interpretaci dokladů žalobce ze strany správních orgánů žalovaný uvedl, že po žalobci bylo žádáno jen upřesnění, jaké množství odpadů bylo uloženo na lokalitě v období od února 2018 do právní moci územního rozhodnutí 12. 12. 2018, resp. do 27. 12. 2018 v případě *dalších* odpadů. Žalobce zaslal žalovanému evidenci nazvanou „1-12 ODPADOVÉ HLÁŠENÍ Bratčice 2018“, kde jsou uváděni jako dodavatelé odpadů společnosti REMEX CZ a.s. a PÍSKOVNÝ MORAVA spol. s r.o. Žalobce sice v hlášení svého mobilního zařízení (IČZ CZB01398) uváděl předání 195 147,8 tun odpadu společnosti REMEX CZ a.s., ale zcela jistě se jednalo o jiné odpady, než které měl evidovány v evidenci 1-12 ODPADOVÉ HLÁŠENÍ Bratčice 2018. Žalobce dále doložil hlášení společnosti REMEX CZ a.s. ohledně provozu mobilní linky Vysočina IČZ CZC00765 za rok 2018, kde je vykázán příjem odpadu kat. č. 17 05 04 od žalobce v množství 129 165,8 tun, které se však nepodařilo dohledat na www.ispop.cz. Bylo zjištěno, že v hlášení společnosti REMEX CZ a.s. za rok 2018 – provoz linky Jihočeský kraj, IČZ: CZC00765, je vykázán příjem odpadu kat. č. 17 0 04 od žalobce v množství 195 147,8 tun. Odpad však nelze předávat z mobilního zařízení do dalšího mobilního zařízení, ačkoliv to žalobce vykazuje. Z toho lze učinit závěr, že odpady vykázané žalobcem v hlášení za mobilního zařízení 2018 jako předané společnosti REMEX CZ a.s. jsou jinými odpady, než byly odpady uložené žalobcem na lokalitě, anebo se jedná o

evidenční a účelově zpracované hlášení. Žalovaný dále upozornil, že společnosti Twigen s. r. o. žádná mezideponie povolena nebyla.

12. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že nelze srovnávat pouze výši pokut a množství odpadů, ale také je třeba zohlednit řadu dalších okolností každého konkrétního případu. Žalobní námitky žalobce jsou téměř identické s jeho odvolacími námitkami a žalovaný proto odkazuje na rozhodnutí ve správním řízení.
13. Uzavřel, že již nemohl získat další důkazy, které by ovlivnily výsledek správního řízení, neboť podklady již shromážděné byly zcela dostatečné a podrobné. Správní orgány postupovaly v souladu se správními předpisy a správní řízení bylo vedeno nestranně.
14. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Podstatný obsah správního spisu

15. Dne 20. 6. 2019 byl ze strany ČIŽP vyhotoven kontrolní protokol, č. j. ČIŽP/47/2019/7244, kde bylo závěrem konstatováno zjištění, že žalobce (kontrolovaná osoba) nepodal hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2017; a že v roce 2018 nakládal s odpady v lokalitě, tj. na místě k tomu neurčeném. Součástí protokolu byly i jednoznačně formulované požadavky ČIŽP adresované vůči žalobci, a to na upřesnění toho, kolik odpadů a „materiálu“ bylo žalobcem uloženo na lokalitu v době rozhodné. Protokol byl podepsán za žalobce jeho jednatelem a připojen byl i otisk razítka žalobce.
16. Oznámením ČIŽP ze dne 6. 9. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/7771, bylo zahájeno společné řízení o přestupcích žalobce. K prvnímu skutku žalobce byla ČIŽP vypracována na základě žalobcem doložených podkladů (evidence ukládky na lokalitu) přehledná a podrobná tabulka, v níž byly zaneseny údaje o dodavatelích odpadu, časovém období, kdy byl odpad přebrán žalobcem a konkrétní množství (v tunách) navezené zeminy, sutě, jednotlivých druhů odpadu na lokalitu v rozhodném období.
17. Podáním ze dne 23. 9. 2019 žalobce písemně reagoval na zahájení správního řízení, ve kterém uvedl, že co se týče vytýkaného jednání - neoprávněného ukládání odpadu na lokalitu v rozhodném období, lze v obecné rovině souhlasit se zjištěním ČIŽP, jelikož žalobce využil ostatní plochu na lokalitě ke skladování odpadu a materiálu na povolené mezideponii společnosti Twigen s.r.o. (č. j. JMK 122740/2015) do doby než získá oprávnění k uložení odpadu na lokalitě. Na svou obranu uvedl, že tak učinil proto, že měl legitimní očekávání o úspěšnosti správních řízení o povolení projektu terénních úprav.
18. ČIŽP žalobcem v podání ze dne 23. 9. 2019 odkazovaný dokument pod č. j. JMK 122740/2015, vložil do správního spisu pod č. j. ČIŽP/47/2019/11637. Jedná se o závazné stanovisko k umístění zařízení v chráněném ložiskovém území ze dne 21. 10. 2015, vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí pro společnost Twigen s. r. o, jímž bylo umožněno umístit zařízení „Dočasná deponie materiálu“ v k. ú. Němčičky, p. č. 1289, 1290, 1291, 1297/1, 1297/2, 1270, 1271, 1274, 1275 okr. Brno – venkov.
19. Následně došlo k vydání správních rozhodnutí v dané věci, jejichž obsah je podrobně uveden v části I. tohoto rozsudku.

IV.

Ústní jednání

20. Na ústní jednání konané dne 12. 10. 2022 se žalovaný nedostavil; právní zástupce žalobce byl jednání přítomen, setrval na svých dosavadních procesních stanoviscích; shrnul podstatné žalobní námitky a zdůraznil, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, jelikož na lokalitě nebylo uskladněno správními orgány tvrzené množství odpadu.
21. Soud k důkazu přečetl podstatný obsah žalobcem doložených listin, a to hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2018 (příloha č. 20 k vyhlášce č. 383/2001 Sb.) jak společnosti REMEX CZ a. s., tak žalobce (obě bez uvedení data vyhotovení); čestné prohlášení odpadového hospodáře společnosti REMEX CZ a. s. ze dne 26. 3. 2020, v němž tato společnost prohlásila, že v roce 2018 převzala a mechanickou úpravou pro žalobce recyklovala celkem 195 147,8 tun na svých schválených linkách; předávací protokol ze dne 13. 12. 2018, jímž společnost Twigen, s. r. o. jakožto přebírající potvrdila, že od žalobce od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018 převzala 17 686,78 t materiálu a uložila jej na povolenou mezideponii; kopie článků z webových stránek prvostupňového správního orgánu, v němž byly odkazy na firmy, které nelegálně navážely a třídily odpady; rozhodnutí ČIŽP ze dne 3. 7. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/6701, jímž byla společnost MACHI s. r. o. obviněna z toho, že minimálně od roku 2015 do dne 27. 2. 2019 nakládala s odpady v blíže nezjištěném množství (řádově tisíce tun), na pozemcích, které nebyly k nakládání s odpady určeny, čímž spáchala přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, za což jí byla uložena pokuta ve výši 240 000 Kč, rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 22. 11. 2019, č. j. MZP/2019/550/1396, bylo předchozí citované rozhodnutí ČIŽP potvrzeno; rozhodnutí ČIŽP ze dne 20. 3. 2019, č. j. ČIŽP/51/2019/1492, jímž byla podnikající fyzická osoba Miroslav Veselý shledána vinnou tím, že minimálně od dubna 2017 a v roce 2018 provozoval své zařízení k využívání odpadů na povrchu terénu v rozporu s jeho provozním řádem, když převzal do svého zařízení odpady, které nebyly uvedeny v seznamu schválených druhů odpadů, dále jedna příjezdová cesta do zařízení nebyla řádně opatřena uzamykatelnou závorou a druhá nebyla schválena provozním řádem, přičemž uvedenými jednáními se dopustila porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, čímž spáchala přestupek podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, za což jí byla uložena pokuta dle § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech ve výši 250 000 Kč; předmětné rozhodnutí ČIŽP bylo potvrzeno rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 22. 7. 2019, č. j. MZP/2019/540/454; rozhodnutí ČIŽP ze dne 16. 10. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/8633, jímž byla společnost KÁMEN OSTROMĚŘ s. r. o. uznána vinnou za to, že ode dne 1. 10. 2018 do dne 2. 5. 2019 nakládala s odpadní výkopovou zeminou v celkovém množství 14 712 tun za účelem dalšího využití na pozemku, který nebyl k nakládání s odpady určen, čímž společnost porušila povinnost dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech a spáchala tak přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, proto jí byla uložena pokuta ve výši 140 000 Kč; rozhodnutí ČIŽP ze dne 11. 7. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/7475, jímž byla společnost BKP Transport Group s. r. o. shledána vinnou jednak tím, že minimálně od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2021 nakládala ve své provozovně umístěné na pozemku s určitými druhy odpadu, kdy ke dni 1. 1. 2019 zde byly soustředěny druhy odpadu v celkovém množství 3372,708 tun, a rovněž tak tím, že jako provozovatel mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů zaslala do integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností nepravdivé hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2019 a 2020, čímž spáchala přestupky dle § 66 odst. 2 písm. a), § 121 odst. 4 písm. e) zákona o odpadech, za což jí byla uložena pokuta ve výši 450 000 Kč; rozhodnutí ČIŽP ze dne 18.

10. 2019, č. j. ČIŽP/41/2019/12838, jímž byla společnost BKP Transport Group s. r. o. uznána vinnou tím, že nakládala v období od října 2017 do 9. 8. 2018 s odpadem na pozemku, přestože ten nebyl určen k nakládání s odpady a dle odhadu inspekce dne 9. 8. 2018 se na daném pozemku nacházelo cca 10 814 tun odpadu, čímž společnost porušila povinnost dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, spáchala tak přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech a byla jí uložena pokuta ve výši 100 000 Kč; rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 6. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/6396, jímž byla společnost Telmont s. r. o. shledána vinnou tím, že v období od 20. 8. 2018 do dne 12. 10. 2018 nakládala s odpadem v celkovém množství 11 079 tun na pozemku, aniž by tento byl k nakládání s odpady určen, čímž společnost porušila povinnost dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, tudíž spáchala přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech a byla jí uložena pokuta ve výši 240 000 Kč. K provedenímu dokazování nebyly uplatněny námitky.

V.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žaloba není důvodná.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
25. Podle § 12 odst. 2 věta první zákona o odpadech ve znění platném a účinném (zákon č. 185/2001 Sb.) *„pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena“*.
26. Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech ve znění platném a účinném (zákon č. 185/2001 Sb.) *„právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno“*.
27. Podle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech ve znění platném a účinném (zákon č. 185/2001 Sb.) *„za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 4“*.
28. Předně soud připomíná, že žalobce v žalobě výslovně uvedl, že sporuje toliko výrok žalobou napadeného rozhodnutí pod bodem I. odstavec 1, soud se proto v odůvodnění tohoto rozsudku bude zásadně zabývat a vypořádávat žalobní námitky výhradně ve vztahu k této žalobou napadené části rozhodnutí.
29. Žalobce v žalobě nejprve žalobou napadenému rozhodnutí vytkl absenci obligatorních náležitostí dle § 93 zákona o přestupcích, a to jak v jeho výrokové části, tak v odůvodnění. Namítal, že ve výroku není uveden popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání; taktéž postrádal uvedení povahy daného přestupku (tj. zdali šlo o přestupek trvající, hromadný či pokračující) a zdali byl spáchán jedním či více dílčími útoky, což je podstatné pro posouzení běhu promlčecích, resp. prekluzivních lhůt.
30. Ze shora uplatněné námitky je zřejmé, že tato byla formulována velmi obecným způsobem. Soud upozorňuje, že tzv. obsahové náležitosti výrokové části upravuje § 68 odst. 2 správního řádu. Další náležitosti rozhodnutí o přestupku jsou pak upraveny v § 93 odst. 1 přestupkového zákona, přičemž z § 93 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

vyplývá, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede právní kvalifikace skutku. Soud odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, kde se soud k vymezení skutku ve výroku rozhodnutí vyjádřil následovně: „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen.“ Soud v této souvislosti odkazuje i na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, z něž vyplývá, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy. Rozšířený senát tedy uzavřel, že: „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Přičemž zajisté není nutné, aby ve výroku rozhodnutí byly dopodrobna vyčerpávajícím způsobem uvedeny veškeré správními orgány zjištěné skutečnosti. Na druhou stranu je nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu byly nezaměnitelným způsobem uvedeny poruchové jednání a místo, čas a způsob spáchání daného deliktu.

31. Soud konstatuje, že výrok pod bodem I. odstavec 1. žalobou napadeného rozhodnutí (jímž byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí) obsahuje zcela konkrétní určení skutku, pro které byla žalobci uložena pokuta. Ve výroku je přesným způsobem popsáno zjištěné protiprávní jednání žalobce, a to nakládání s odpady v zařízení (na místě, resp. na lokalitě), které nebylo k nakládání s odpady určeno podle zákona o odpadech, neboť terénní úprava na lokalitě nebyla v rozhodné době povolena dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech ani podle stavebního zákona (neoprávněně uložené odpady jsou konkrétním způsobem vymezeny uvedením jejich názvu, identifikačního čísla a množstvím v tunách); součástí výroku jsou i s odkazy na dotčená zákonná ustanovení (vytýkaným jednáním žalobce porušil § 12 odst. 2 zákona o odpadech, čímž spáchal přestupek dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech). Ve výroku je rovněž uvedeno přesné časové rozpětí (od 21. 2. 2018 do 12. 12. 2018), kdy neoprávněně ukládání odpadů proběhlo a je zde specifikována i lokalita, kam byly dané odpady ukládány [pozemky v k. ú. Němčičky parc. č. 1041, 1042, 1043, 1306 (vše ostatní plocha)]. Rovněž tak z výroku jednoznačně vyplývá, jaká sankce a dle jakých zákonných ustanovení byla žalobci ve věci uložena (žalobci byla totiž dle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, to je za přestupek podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, uložena pokuta ve výši 500 000 Kč podle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech). S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že výrok pod bodem I. odstavec 1. žalobou napadeného rozhodnutí byl formulován tak, že je z něj zcela zřejmé, jakého správního deliktu, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil, a rovněž tak jaká mu byla uložena sankce, což zcela odpovídá § 68 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-36). Výtku žalobce, že součástí výroku rozhodnutí nebyl rozbor povahy spáchaného přestupku, v tom směru, zdali šlo o hromadný, trvající či pokračující čin; a zdali byl skutek spáchán jedním či více dílčími útoky, soud shledává nedůvodnou, jelikož jak uvedeno výše součástí výrokové části rozhodnutí není kompletní právní posouzení povahy spáchaného přestupku tak, jak žalobce požaduje.

32. Žalobce rovněž namítal absenci obligatorních náležitostí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud však ve správních rozhodnutích neshledal rozpor výroků s jejich odůvodněním. Odůvodnění rozhodnutí jsou logická, vyplývají z nich skutkové a právní důvody, které vedly správní orgány k vydání rozhodnutí, když zde jsou obsaženy důvody výroků rozhodnutí, vypočteny podklady pro jeho vydání, nechybí úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jak v prvostupňovém správním rozhodnutí, tak v druhostupňovém správním rozhodnutí jsou tedy zastoupeny veškeré zákonem stanovené náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud měl žalobce za to, že součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí měl být rozbor povahy spáchaného přestupku, v tom směru, zdali šlo o hromadný, trvající či pokračující čin; a zdali byl skutek spáchán jedním či více dílčími útoky, a to pro posouzení běhu promlčecích, resp. prekluzivních lhůt ve věci, soud opakuje, že uvedené zásadně není zákonem obligatorně vyžadovanou součástí odůvodnění správního rozhodnutí. Součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí by měl být rozbor toho, zdali je vytýkané jednání promlčeno pouze, když by žalobce vznesl během správního řízení námitku promlčení. Nebyla-li však námitka promlčení žalobcem ve správním řízení uplatněna (soud ji ve správním spise nenalezl a žalobce ani netvrdí, že by jí byla v řízení vznesena), pak správními orgány ze zákona nesvědčí povinnost provést v tomto směru právní posouzení a vtělit je do odůvodnění rozhodnutí. A co se týče žalobcem namítané povinnosti správních orgánů zakomponovat do odůvodnění rozhodnutí i právní posouzení prekluze vytýkaného jednání, k této by správní orgány byly povinny opět toliko v případě žalobcem uplatněné námítky prekluze či pokud by samy měly za to, že jednání žalobce bylo prekludováno. Jelikož žalobce námitku prekluze ve správním řízení nevznesl (soud ji ve správním spise nenalezl a žalobce netvrdí, že by jí byla v řízení vznesena) a správní orgány zjevně nedospěly při rozhodování ve věci k závěru, že vytýkané jednání je již prekludováno, pak jim ze zákona nesvědčí povinnost provést v tomto směru právní posouzení a vtělit je do odůvodnění rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 a na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly. Soud proto neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
33. Další žalobcem uplatněnou námitkou byla námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl přesvědčen, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, již sporoval zjištěný rozsah uloženého odpadu v lokalitě za rozhodné období. Žalobce spojil námitku nepřezkoumatelnosti s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jelikož nesouhlasil s rozsahem správními orgány zjištěného množství uloženého odpadu na lokalitě v době rozhodné. Byť správní orgány vycházely z orientační evidence odpadů doložené žalobcem, měl za to, že z ní nesprávně dovodily, že

evidovaný odpad v objemu 228 434,5 tun byl v době rozhodné uložen na lokalitě. Žalobce nicméně připustil, že odpad v tomto objemu přijal, ale předal jej jiným zařízením a společností a do terénních úprav na lokalitě byl zapracován až po získání příslušného oprávnění k nakládání s ním; v době rozhodné tak na lokalitu uložil a nakládal toliko s 336,94 tunami odpadu.

34. V této souvislosti soud považuje ke skutkovému stavu věci za potřebné zopakovat, že žalobce ani ve správním a ani v soudním řízení nespороval, že v rámci kontrolovaného období, tj. od 21. 2. 2019 do 12. 12. 2018, nakládal s odpady v lokalitě (v zařízení), ve které toto nebylo povoleno dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Terénní úpravy na lokalitě totiž bylo možno provádět až ode dne 13. 12. 2018, kdy nabyly právní moci jak územní rozhodnutí o změně využití území vydané Městským úřadem Kounice, stavební úřad ze dne 12. 11. 2018, č. j. MUDK/0028/2018, tak rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 12. 2018, č. j. JMK 176114/2018, jímž byl udělen souhlas společnosti Twigen s. r. o. s provozováním zařízení k využívání odpadů na lokalitě. Za tohoto stavu věci žalovaný nepochybil, pokud se s odvolací námitkou žalobce sporující skutečné množství odpadu, s nímž mělo být neoprávněně v lokalitě nakládáno, vypořádal toliko konstatací, že pro rozhodnutí ve věci není podstatné přesně zjištěné množství skutečně uloženého odpadu na lokalitě, nýbrž to, že k uložení odpadu na lokalitu došlo, aniž by k tomu měl žalobce potřebné oprávnění (viz strana 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Je pravdou, že žalovaný předmětnou námitku odůvodnil velmi stručně, nicméně dle názoru soudu se jednalo o její zcela dostatečné vypořádání, jelikož skutková podstata přestupku dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech je založena toliko na zjištění, že právnická či podnikající fyzická osoba nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno. Zákonem tudíž nejsou určeny žádná omezení ohledně množství odpadu; jinými slovy zákon nestanoví žádné minimální množství odpadu, s nímž by muselo být nakládáno, aby dotčená osoba spáchala daný přestupek. Žalovaný se tedy srozumitelně a jasně, byť stroze, s vytýkanou odvolací námitkou vypořádal, žalobcem v žalobě vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti tak soud shledal nedůvodnou.
35. Zároveň však soud nikterak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak: „aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je při prokázání existence viny na straně obviněného veden mj. v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací, charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění. Takto zjištěný skutkový stav přitom není třeba, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat ještě dalšími důkazními prostředky. Ostatně § 81 přestupkového zákona výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24 či ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o

kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, ačkoli to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.

36. Je třeba zdůraznit, že v nyní projednávaném případě to byl právě žalobce, kdo k výzvám ČIŽP o náležité upřesnění uloženého množství odpadu a „materiálu“ za rozhodné období na lokalitu doložil veškeré podklady, z nichž ČIŽP při rozhodování ve věci vycházel. Soud zejména upozorňuje na vyjádření jednatele žalobce na stranách 3 a 4 kontrolního protokolu, kde výslovně uvedl, že v rozhodné době bylo na lokalitu navezeno celkem 10 920,411 tun odpadu a dále 19 809,28 tun zeminy a recyklátu. K výzvám ČIŽP v kontrolním protokole, aby žalobce upřesnil jaké množství odpadu (zemin) jím bylo uloženo na lokalitě v době rozhodné, žalobce zaslal dvě mailové zprávy s přílohami ze dne 4. 6. 2019, v nichž byly žalobcem konkrétním způsobem deklarovány návozy odpadu na danou lokalitu s uvedením dat a označení jednotlivých dovozců atp.; soud jen doplňuje, že předmětné žalobcem zaslané soubory dat jsou uloženy na CD nosiči, který je součástí správního spisu. Po doručení zahájení řízení o přestupku se žalobce dokonce písemně vyjádřil tak, že: „... se zjištěním správního orgánu lze v obecné rovině souhlasit, když obviněný využil ostatní plochu na předmětných pozemcích ve vlastnictví či nájmu společnosti Twigen s. r. o. ke skladování odpadu ...“ (viz vyjádření žalobce ze dne 23. 9. 2019). Přičemž ČIŽP ze závazného stanoviska KÚ JMK č. j. JMK 122740/2015, zjistil, že společnost Twigen s. r. o. neměla v době rozhodné na lokalitě povolenou mezideponii. Žalobce tedy v době před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí závěry učiněné v kontrolním protokolu nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Nebyly-li skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh zpochybněny, prvostupňovému správnímu orgánu nic nebránilo vyjít z jejich obsahu tak jako vyjít z obsahu žalobcem dodatečně doložených listin v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení. Soud dodává, že kontrolní protokol a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolního šetření. Navíc kontrolní protokol byl ze strany žalobce řádně a bez jakýchkoli námitek či poznámek podepsán osobně jednatelem žalobce a připojen byl i otisk razítka žalobce. Soud zdůrazňuje, že žalobce na jednoznačnou výzvu ČIŽP o konkretizaci množství uloženého odpadu na lokalitě v době rozhodné doložil přehlednou a rozsáhlou evidenci ukládky na lokalitu, z níž ČIŽP vyšel (viz shrnutí předmětných údajů v podrobně vypracovaných tabulkách na stranách 3 – 4 prvostupňového správního rozhodnutí, na něž soud pro stručnost odkazuje), taktéž z pořízené fotodokumentace během kontrolního šetření má soud skutková zjištění týkající se množství uloženého odpadu na lokalitě za správná a odpovídající obsahu správního spisu. Až v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí začal žalobce konkrétním způsobem sporovat (rozsah) množství odpadu, s nímž mělo být na lokalitě v rozhodné době nakládáno. Jak již uvedeno výše, žalovaný se zcela dostatečným způsobem s touto námitkou žalobce vypořádal. V této souvislosti se soud pozastavuje nad značně nestandardním jednáním žalobce v průběhu správního řízení, kdy žalobce nejprve k jednoznačné výzvě ČIŽP o konkretizaci množství uloženého odpadu na lokalitě v době rozhodné, předá správním orgánům podklady pro rozhodnutí (evidenci ukládky na lokalitu), následně však jejich obsah sám a jen do určité míry popírá; soudu se takovéto jednání žalobce jeví jako ryze účelové. Pokud žalobce v žalobě postavil svou obranu na argumentaci, že správním orgánům prokázal tzv. přerozdělení jím ukládaného odpadu v množství 228 434,5 tun na jiná zařízení či jiným

společností, zůstalo toto jeho tvrzení v ryze obecné poloze, jelikož již neuvedl, jaké konkrétní důkazy správním orgánům k prokázání citovaného tvrzení předložil. Mínil-li žalobce tímto důkazem listinu přiloženou k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tj. Hlášení o produkci a nakládání s odpady společnosti REMEX CZ a.s., za rok 2018 pak ale soud upozorňuje, že z ní nevyplývá ani skutečnost, že žalobce předal společnosti REMEX CZ a.s. odpad o objemu 228 434,5 tun, a ani přesné časové určení, tj. datum, kdy došlo k předání odpadu mezi žalobcem a dotčenou společností. Správními orgány zjištěný rozsah uloženého odpadu na lokalitě v době rozhodné se ostatně žalobci nepodařilo vyvrátit ani k žalobě předloženými listinami, které soud na ústním jednání k důkazu přečetl (viz odstavec 21. rozsudku). Soud tak ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu pro rozhodnutí o spáchání přestupku ze strany žalobce dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech ve věci neshledal důvodnou.

37. Dále žalobce s ohledem na nedostatečně zjištěný a nesprávně posouzený skutkový stav namítal, že v dané věci nemůže obstát ani úvaha správních orgánů o uloženém trestu. Soud jen opakuje, že v dané věci má skutkový stav za náležité a pro rozhodnutí ve věci zcela dostatečně zjištěný. Dále soud zdůrazňuje, že pro určení závažnosti posuzovaného přestupku, a tím i výše sankce, má význam být jen orientační určení množství odpadu, neboť z právní úpravy nelze dovodit, že by existovala pevná závislost (např. přímá úměrnost nebo stanovená rozmezí) mezi konkrétním množstvím prokázaného nelegálního odpadu a druhem a tvrdostí uloženého postihu. Jinými slovy řečeno, z konkrétního objemu nebo hmotnosti odpadu nelze spočítat konkrétní výši pokuty. Ta je předmětem správního uvážení správních orgánů závislého na vyhodnocení zákonem stanovených kritérií, mezi něž přesné stanovení množství odpadu (navezeného na místo, k tomu zákonem neurčenému) nespadá.
38. Soud při posouzení námítky žalobce vytykající správním orgánům nepřiměřenou výši uložené pokuty odkazuje na bohatou a ustálenou judikaturu například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v bodě 26 rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36, vyslovil, že „z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí

běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.“

39. Soud konstatuje, že správní orgány v dané věci vyšly při určení druhu a výměry uložené sankce z ustanovení § 37 a násl. zákona o přestupcích, kdy zákonem stanovené skutečnosti hodnotily pro každý z žalobcem spáchaných skutků samostatně (viz strany 8 až 10 prvostupňového správního rozhodnutí), následně ale jimi byla respektována i absorpční zásada dle § 41 zákona o přestupcích, když žalobci za dva přestupky projednané ve společném řízení uložily jednu sankci, a to za přestupek přísněji trestný. Pokud žalobce správními orgánům vytkl nesprávné posouzení významnosti společenské nebezpečnosti přestupku, pak soud konstatuje, že naopak shledal toto posouzení zcela řádným. Prvostupňový správní orgán správně akcentoval zákonem chráněný zájem v oblasti životního prostředí, jakou byla povinnost nakládat s odpady jen na místě k tomu určeném. Logicky vysvětlil, že přesné vymezení samotného zařízení/místa, stanovení odpadů a jejich množství, které je možné využívat, jejich vlastnosti a konkrétní způsob nakládání s nimi, jež jsou schváleny rozhodnutím správního orgánu, jsou důležitým prostředkem a nástrojem pro prevenci ohrožení životního prostředí, popř. pro omezení rizik pro životní prostředí plynoucích z provozu takového zařízení. Současně vzal v potaz, že stát shora uvedeným postupem garantuje ochranu práv občanů na zdravé životní prostředí, reguluje procesy nakládání s odpady a získává přesnou aktuální informaci o relevanci různých opatření vztahujících se k zajištění ochrany životního prostředí.
40. Dále soud k nesouhlasu žalobce se způsobem výběru a hodnocení jednotlivých přítěžujících a polehčujících okolností odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42, v němž bylo zcela jednoznačně uvedeno, že výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je toliko demonstrativní. Správní orgán sice musí zhodnotit všechny relevantní okolnosti posuzovaného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány (Brož, J. In: Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 37). Není proto třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem zkoumaly naplnění každého z nich (nebo jakéhokoliv myslitelného kritéria nad rámec výslovného demonstrativního výčtu). Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Výtky žalobce, že správní orgány nezohlednily minimální dopady jeho jednání umístěním lokality, kontrolu odpadu, jeho úsilí o získání povolení záměru rozšířit terénní úpravy v lokalitě, spolupráci žalobce a částečné uznání jeho viny, soud shledal zcela nedůvodnými. V této souvislosti soud pro stručnost poukazuje na zcela konkrétní posouzení vytčených skutečností v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (viz strana 9 až 10 tohoto rozhodnutí) a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz strana 7 rozhodnutí) jakožto polehčujících okolností v dané věci. Na druhé straně pak správní orgány správně k tíži žalobce hodnotily množství navezeného odpadu na lokalitě jakožto přítěžující okolnost. Nicméně soud shodně se správními orgány připomíná, že žalobce se nemůže zbavit své odpovědnosti za přestupek tvrzením o legitimním očekávání úspěšnosti správních řízení týkajících se získání příslušných povolení k nakládání s odpady v lokalitě. Soud tak má odůvodnění výše stanovené sankce za řádně vypořádané a úvahy správních orgánů, jež vedly k uložení pokuty v dané výši, za jasné a určitým způsobem ve správních rozhodnutích popsané.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

41. Co se týče námitky žalobce ohledně porušení zásady legitimního očekávání při uložení výše pokuty v dané věci, soud poukazuje na jím doplněné dokazování na ústním jednání žalobcem označenými správními rozhodnutími (viz odstavec 21 tohoto rozsudku). Soud shrnuje, že společností MACHI s. r. o., KÁMEN OSTROMĚŘ s. r. o., Telmont s. r. o. a BKP Transport Group s. r. o. (rozhodnutím ČIŽP ze dne 18. 10. 2019, č. j. ČIŽP/41/2019/12838), byla správními orgány uložena pokuta téměř o polovinu nižší než žalobci, ale jednalo se vždy o sankci ukládanou za spáchání toliko jednoho přestupku (žalobci byla ukládána sankce za dva přestupky); a v případě společnosti KÁMEN OSTROMĚŘ s. r. o. byla stanovena ještě nižší výše pokuty i s ohledem na nedbalostní charakter spáchání přestupku. V případě fyzické podnikající osoby Miroslava Veselého byla sice pokuta ve výši 250 000 Kč uložena za dva jím spáchané přestupky, ale jednalo se v obou případech o jiné skutkové podstaty přestupků, než ty spáchané žalobcem; přičemž horní hranice sankce ukládané podnikateli za nejprísněji trestný přestupek činila výši 10 000 000 Kč (v případě žalobce byla zákonem stanovená horní hranice sazby za nejprísněji trestný přestupek mnohem vyšší, a to ve výši 50 000 000 Kč dle zákona o odpadech ve znění účinném a platném v době rozhodování správních orgánů/ ve výši 25 000 000 Kč dle zákona č. 541/2020 Sb., zákona o odpadech ve znění platném a účinném ke dni rozhodování soudu). Společnosti BKP Transport Group s.r.o. byla rozhodnutím ČIŽP ze dne 11. 7. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/7475, uložena pokuta ve výši 450 000 Kč, byla o pouhých 50 000 Kč nižší než pokuta uložena žalobci, avšak opět se nejednalo ani u jednoho z přestupků o stejnou skutkovou podstatu, kterou svým jednáním naplnil v dané věci žalobce. Soud uzavírá, že žalobce neprokázal, že by správní orgány hodnotily jím spáchané skutky odlišně či že by mu uložily sankci, která by se svou výší vymykala jimi zaujaté všeobecné a jednotné rozhodovací praxi; tedy nebylo prokázáno, že by správní orgány žalobci v dané věci uložily výši pokuty v rozporu se zásadou legitimního očekávání.
42. Žalobce v žalobě požádal soud o případnou moderaci výše stanovené pokuty žalobou napadeným rozhodnutím. Ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Ze shora uvedeného vyplývá, že zákonnou podmínkou pro uplatnění moderace je zjevná nepřiměřenost trestu. Nestačí tedy obecná nepřiměřenost, ale musí se jednat o nepřiměřenost zjevnou. Zjevná nepřiměřenost se pak vyznačuje vyšší mírou (intenzitou) nesprávnosti uloženého trestu než obecná (prostá) nepřiměřenost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Konečně pak soud připomíná i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, podle kterého „*smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS)*“ (poznámka: zvýraznění provedl zdejší soud).
43. Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům. Podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“

výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Za naplnění skutkové podstaty § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech bylo možné ke dni rozhodování správních orgánů uložit pokutu podle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech do výše 50 000 000 Kč, tudíž žalobci byla pokuta uložena při spodní hranici (1 % z maximální možné výše); v mezidobí sice došlo k situaci, kdy předchozí zákon o odpadech byl zrušen a nahrazen nyní platným a účinným zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve kterém byla za naplnění stejné skutkové podstaty přestupku jen nově vtělené do § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech snížena horní hranice trestní sazby o polovinu, tj. na 25 000 000 Kč dle § 121 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech. Nicméně i v tomto případě žalobci uložená výše pokuty se pohybuje při spodní hranici sazby (2 % z maximální možné výše). Žalovaným uložená pokuta je tedy zcela přiměřená a nevybočuje ze zavedené správní praxe. Soud proto shledal výši uložené pokuty zcela adekvátní. Pro úplnost soud poukazuje na snížení pokuty žalovaným a na odůvodnění snížení pokuty, jakož i uložení pokuty v této snížené výši v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud na tomto místě má za potřebné znovu upozornit na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti, neboť „[a]by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“

44. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. V dané věci byla žalobci žalobou napadeným rozhodnutím uložena pokuta za (nejpřísněji trestný) přestupek dle § 12 odst. 2 písm. zákona o odpadech, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 50 000 000 Kč. Druhý žalobcem spáchaný přestupek dle 39 odst. 2 zákona o odpadech bylo možno sankcionovat dle § 66 odst. 2 písm. a), odst. 8 písm. c) zákona o odpadu pokutou až do výše 1 000 000 Kč. Jak již uvedeno výše soud shledal, že v mezidobí došlo k situaci, kdy předchozí zákon o odpadech byl zrušen a nahrazen nyní platným a účinným zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve kterém byla za naplnění stejné skutkové podstaty přestupku [nakládání s odpady v zařízení, které nebylo k nakládání s odpady určeno] jen nově vtělené do § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech snížena horní hranice trestní sazby o polovinu, tj. na 25 000 000 Kč dle § 121 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech. Co se týče druhého přestupku spáchaného žalobcem, v tomto případě byla stejná skutková podstata [povinnost provozovatele zařízení zaslat hlášení z evidence za uplynulý kalendářní rok do určitého dne následujícího kalendářního roku] upravena v § 95 odst. 4 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech ve znění platném a účinném v době rozhodování soudu a její porušení bylo dle 121 odst. 4 písm. e), odst. 5 písm. b) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech ve znění platném a

účinném v době rozhodování soudu, sankcionováno pokutou až do výše 1 000 000 Kč, tj. ve stejné výši jako v případě zrušeného zákona o odpadech. Z uvedeného je tak zřejmé, že skutkové podstaty, kterými byl žalobce shledán vinným, nebyly nikterak obsahově změněny. Výše maximální možné sankce za spáchání jednoho z přestupků byla snížena a u druhého přestupku zůstala beze změny. Stávající právní úprava je pro žalobce příznivější toliko co do snížení zákonné horní sazby sankce v jednom z žalobcem spáchaných přestupků. Nicméně jak vysvětleno soudem v předchozím odstavci výši uložené pokuty žalobci má soud za odpovídající nyní posuzované věci a za přiměřenou, navíc za stanovenou až při spodní hranici sazby (2 % z maximální možné výše), proto soud ke změně právní úpravy nepřihlédl.

45. Žalobce v žalobě v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z titulu závažných vad v řízení; (nedostatečně) zjištěného skutkového stavu a nesprávného správního uvážení při ukládání sankce; dále nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s námitkami žalobce a nepřiměřenost uložené sankce v důsledku zneužití správního uvážení Soud předepisuje, že v případech, kdy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je dostatečné, když se k takto obecným námitkám vyjádří soud rovněž jen v obecné rovině. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: „[s]myslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat...míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
46. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině uvádí, že nezákonnost, nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a ani žalobcem tvrzené vady jako nedostatečně zjištěný skutkový stav či zneužití správního uvážení soud v dané věci neshledal; přičemž soud se konkrétně vznesenými námitkami žalobce v žalobě podrobně v rozsudku zabýval.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.